

Φτου ξελεφτερία

ΣΧΟΛΙΑΖΕΙ Ο Δώρος Μελιανίτης

► «Λεφτά υπάρχουν». Οι κιμπάρηδες του ελληνικού Δημοσίου διέθεσαν τεράστια ποσά για τη διάσωση και αναδιάρθρωση της Τράπεζας Απικής και της Παγκρήτιας Τράπεζας. Το περίεργο εδώ είναι ότι το νέο σχήμα, αυτό της CrediaBank, ελέγχεται από ιδιώτες! Γνωστή η συνταγή, δεν είναι δα η πρώτη φορά: Το Δημόσιο πληρώνει τα σπασμένα και ταμείο κάνουν οι φίλοι της κυβέρνησης. Διευθύνουσα σύμβουλος της CrediaBank, αν καλά θυμάμαι, είναι η κα Έλενα Βρεπού, βετεράνος τραπεζικός και σύζυγος του επιχειρηματία Αλέξανδρου Εξάρχου, που είναι επίσης διευθύνων σύμβουλος του ομίλου ΑΚΤΟΡ (και κάτοχος του 20% του βασικού μετόχου της Παγκρήτιας). Δεν υπονοώ κάτι επιλήψιμο. Το γράφω μόνο για να υποστηρίξω ότι ο θεσμός της οικογένειας δεν διέρχεται για όλους κρίση, και ότι ορισμένοι τα καταφέρνουν περίφημα να συνδυάζουν και οικογένεια και μπίζνες.

► Επίσης, σκέφτομαι και συμπωνώ, ολοένα και συχνότερα τον τελευταίο καιρό, τον ιστορικό του μέλλοντος που, όταν με το καλό ασχοληθεί με την εποχή

μας συμβουλευόμενος τα δημοσιεύματά της, θα καταλήξει στο συμπέρασμα ότι πρωτεύον ζήτημα των νεοελλήνων ήταν τα κέντρα ευεξίας και η αντιγήρανση.

► Υπάρχουν βεβαίως κι αυτοί που οι τράπεζες (και οι θυγατρικές τους) υπεξαιρούν τα σπίτια τους, αλλά αυτοί είναι, κάπως, περιορισμένης ορατότητας. Ενώ οι τράπεζες (και οι θυγατρικές τους) που σοβατίζουν με χαρούμενα χρώματα τα σχολεία των παιδιών τους έχουν «εταιρική ευθύνη» και βρίσκονται πρώτο τραπέζι πίστα.

► Και αυτό φαίνεται να είναι η προοπτική της χώρας: Η υπεύθυνη πίστα: Όσος χώρος μένει «αναξιοποίητος» από καζίνα, εμπορικά κέντρα και πράσινα άλσος να γίνει πίστα στην οποία οι υπέρβαροι θα λικνίζουν τα ιθαγενή κάλλη τους.

► Ακόμη και η Μητρόπολη Πειραιώς την επίσημη φιλανθρωπική της εκδήλωση στο Βεάκειο την έκανε με την ευειδή κα Κατερίνα Λιόλιου που, απ' ό,τι μαθαίνω, ξεσίκωσε τους φιλάνθρωπους και συγκίνησε τον Δέσποτα άδοντα το τελευταίο της σουξέ: «Μπορώ να έχω λίγο τον λογαριασμό».

Η κα Κίμπερλι Γκίλφοϊλ δεν είναι διπλωμάτης καριέρας – άλλες και αλλού είναι οι επιδόσεις της. Και, παρότι έχουμε διαφορετικά μουσικά γούστα, μου είναι συμπαθής για την ευθύτητα που κομίζει ο λόγος της. Η κα Γκίλφοϊλ μας ξεκαθάρισε ότι σήμερα είμαστε, αύριο δεν είμαστε, διότι το ποιοι είμαστε στις χώρες της πλάκας το αποφασίζουν οι εργοδότες της. Τίποτε νέο σε όλα αυτά. Το νέο είναι ότι στο επίμαχο δημοσίευμα της *Wall Street Journal*, εκτός από το παραπάνω ξεκαθάρισμα, γίνεται λόγος και για άλλα. Ποια άλλα; Ενεργειακές μπίζνες, επιχειρηματικά συμφέροντα από το παράθυρο, ντίλερ και αναφορές σε επιχειρηματίες, καλή ώρα στον κ. Αλέξανδρο Εξάρκου, ο οποίος μνημονεύεται και στο πρώτο σχόλιο. Το αποκαλυπτικό είναι ότι τα εγχώρια μέσα μαζικής ενημέρωσης δεν διάβασαν αυτά τα άλλα. Κι όσα διάβασαν, τα διάβασαν στα πεταχτά, αφού αμέσως κατέβασαν τις σχετικές αναρτήσεις τους για να μην κακοκαρδίσουν τους παραλήδες φίλους των παραλήδων εργοδοτών τους. Είπαμε, ωραία είναι η ελευθεροτυπία, αλλά ωραιότερες είναι οι (βρωμο)δουλειές που της επιτρέπουν να παριστάνει την ωραία.

► Σε άλλον ζητήθηκε ο λογαριασμός και, εντέλει, άλλος τον έφερε. Ο εκ μεταγραφής υφυπουργός Εξωτερικών κ. Χάρης Θεοχάρης σε μια κρίση ειλικρίνειας χώρισε το μουσικόφιλο πόπολο σε «νοικοκύρηδες» και

«κακομοίρηδες». Και πολύ με στεναχώρησε που εκ των υστέρων πήρε πίσω τον χαρακτηρισμό «κακομοίρηδες» κάνοντας λόγο για «λάθος διατύπωση», «δεν αναφερόμουν στους πολίτες» κ.λπ.

► Παλαιότερα στη χώρα ήσουν ό,τι δηλώσεις. Σήμερα μπορείς να δηλώσεις ό,τι σου κάνει κέφι. Ο κομπέρ της κυβέρνησης, λόγου χάριν, Άδωνις Γεωργιάδης δήλωσε ότι η Ελλάδα διανύει «την πιο συγκλονιστική περίοδο ευημερίας». Κανένα πρόβλημα. Αυτή είναι η δουλειά των παλιάτσων. Το πρόβλημα εν προκειμένω το έχουν όσοι, ελλείψει χιούμορ, δεν καταλαβαίνουν τους αστεϊσμούς και τους παίρνουν στα σοβαρά.

► Σοβαρή είναι και η παραπομπή του Χρήστου Τριαντόπουλου στο

Δικαστικό Συμβούλιο. Ο κ. Τριαντόπουλος δεν ήταν η τελευταία τρύπα του κυβερνητικού ζουρνά. Ήταν «παρά τω Πρωθυπουργώ». Αλλά δεν βαριέσαι; Ο άλλος εκ μεταγραφής, επίσης, υφυπουργός, που χαρακτήρισε «μπάζα» όσους αναφέρονται στο μπάζωμα, είναι ακόμη στη θέση του.

► Σε νέα θέση βρέθηκε ο κ. Αλέξης Τσίπρας που προχθές επισκέφθηκε το Άγιο Όρος. Βεβαίως, ποιος είμαι εγώ να κρίνω τις πνευματικές αναζητήσεις ή την (προεκλογική) μετάνοια ενός συνανθρώπου μου. Αλλά πάλι κάτι δεν μου κάθεται καλά με όσους «βρίσκουν το βαθύτερο νόημα της ύπαρξης» φωτογραφιζόμενοι και μου έρχεται–Θεέ μου συχώρα με– να αναφωνήσω: Ε, δεν έχει τον Θεό του ο μπαγάσας!

Όσα έχω ζήσει, τα 'χει πει η Βίση!

Ο λαός τραγουδι θέλει, φτάνουν τα προβλήματα! Λαός και Κολωνάκι αντάμα στο κλαμπ ΟΑΚΑ. Και η ΔΕΗ που κόβει το ρεύμα του κοσμάκη «γίνεται ξανά ο καταλύτης που ζωντανεύει το όραμα». Χορηγός αισθήσεων και παραισθήσεων. Τιμές εισιτηρίων: οι όρθιοι από 34 έως 65. Οι καθήμενοι από 23 έως 320. Και για τη βίπη κερκίδα 477 με ποτό υποδοχής, τσιμπιτούρα και δύο ποτά ανά άτομο. Τσίπικα πράγματα! Δηλαδή, άμα κάποιος μεράκλωνε και ήθελε τρίτο πόσο του το χρέωναν; Και η Άννα από τη Μεγαλόνησο που ξεκίνησε την καριέρα της με τα «Δεκαοχτώ λιανοτράγουδα της πικρής πατρίδας», η «Αννούλα» που κοντεύει τα εβδομήντα δεν χαιρέται τη σύνταξη και τα εγγονάκια της. Υπηρετεί το

θέαμα. Μπλαστρώνεται, προσγειώνεται με γερανούς σε γήπεδα, τραγουδάει και χοροπηδάει κάτω από προβολείς! Τι να πω; Μάλλον ζηλεύω. Τα γεράματά της να έχουμε οι υπόλοιποι!

Ωστόσο, θυμάμαι ότι κάποτε μας δονούσε του Διακογιάννη η φωνή. Τώρα μας δονεί του Καρβέλα η άθλια στιχουργική! Υ.Γ.: Και για να μην λέτε ότι όλο γκρινιάζω, τη βραδιά που είχαμε το φαντεζί σόου της Βίση, είχαμε κοσμοπλημμύρα και στο 52ο Φεστιβάλ ΚΝΕ-Οδηγητή. Δεν υπήρξα ποτέ κνίτης, αλλά οι νέοι που θέλουν να αλλάξουν τον κόσμο (και όχι να βολευτούν στον κόσμο) είναι πολύ φίλοι μου (και ελπίζω μεγαλώνοντας να μην μοιάσουν σε κανέναν Θεοδωρικάκο).